

ALEX

Pierre

LEMAITRE

A Alex li encanta, això. Ja fa gairebé una hora que s'emprova per-ruques. Dubta, surt, fa mitja volta i se les torna a emprovar. S'hi podria passar tardes senceres.

Aquesta botiga del Boulevard de Strasbourg, la va descobrir per casualitat fa tres o quatre anys. No és que busqués res, hi va entrar per curiositat. I va quedar molt sorpresa en veure's pèl-roja. Tota ella estava tan diferent que es va comprar aquella perruca immediatament.

Alex es pot posar qualsevol cosa, perquè és molt guapa. Però no ho ha estat sempre. S'hi va tornar a l'adolescència. Abans, era una nena més aviat lletja i molt prima. Però quan es va disparar, va ser com una gran onada, el cos li va canviar gairebé de cop. Semblava *morphing* accelerat. En pocs mesos, Alex es va tornar preciosa. I com que ningú, començant per ella mateixa, s'esperava aquell indult sobtat, mai s'ho va arribar a creure de debò. Ni tan sols ara.

Per exemple, no hauria dit mai que una perruca pèl-roja li podia quedar tan bé. Tot un descobriment. No tenia ni idea de l'abast del canvi, de la contundència. Una perruca és una cosa molt superficial, però inexplicablement Alex va tenir la sensació que allò era una novetat important en la seva vida.

De fet, no se la va posar mai, aquella perruca. Quan va arribar a casa, de seguida es va adonar que era de molt mala qualitat. Es notava que era falsa, quedava lletja, feia pobre. I la va llençar. Però no a les escombraries, sinó al fons d'un calaix. I, de tant en tant, se la posava i es mirava al mirall. Realment era una perruca horrorosa, d'aquelles que proclamen a crits: «Sóc un objecte sintètic i barat», però així i tot, el que Alex veia al mirall li oferia un potencial molt

atractiu. Va tornar al Boulevard de Strasbourg i va buscar detingudament perruques de bona qualitat, una mica cares per al seu sou d'infermera suplent, però que es podien portar. I s'hi va llançar.

Al principi no és fàcil. T'hi has d'atrevir. Si ets com Alex, de naturalesa acomplexada, reunir el valor per fer-ho consumeix ben bé mig dia. També has de trobar el maquillatge adequat i triar la roba, les sabates i la bossa que hi facin joc, és a dir, triar i remenar entre el que ja tens, perquè no pots comprar-ho tot nou cada cop que canvies de cabells. Però a continuació surts al carrer i immediatament ets una altra persona. No de debò, però gairebé. I si això no et canvia la vida, almenys et serveix per passar l'estona, sobretot si no tens unes grans expectatives.

A Alex li agraden les perruques tipus, les que transmeten missatges clars, com ara: «Sé en què penses», o bé «També sóc molt bona en matemàtiques». La que porta avui diu alguna cosa així com: «A mi no em trobaràs a Facebook».

Ha triat un model que es diu «Urban choc», i just en aquell moment és quan veu aquell home a través de l'aparador. És a la vorera del davant i fa veure que espera algú o alguna cosa. És la tercera vegada en dues hores. La segueix. Ara ja és segur. «Per què a mi?» És la primera pregunta que es fa. Com si totes les noies poguessin ser seguides menys ella. Com si no estigués acostumada a notar constantment les mirades dels homes a tot arreu, als transports públics, al carrer... A les botigues. Alex agrada als homes de totes les edats, és l'avantatge de tenir trenta anys. Així i tot, no deixa de sorprendre's. «N'hi ha moltes de molt més guapes que jo.» La falta de confiança de sempre, els dubtes de sempre. Des de petita. Alex va tartamudejar fins a l'adolescència. I encara li passa ara, quan s'atabala.

No el coneix de res, aquell home. Una pinta així li hauria cridat l'atenció. No, no l'ha vist mai. A més, un home de cinquanta anys seguint una noia de trenta... No és que sigui una persona de valors antiquats. Senzillament se li fa estrany, res més.

Alex es mira altres models de perruques, fa veure que dubta i a continuació travessa la botiga i se situa en un racó des d'on pot observar la vorera. Devia haver fet esport, aquest home. Es nota perquè la roba li estreny. És un home corpulent. Mentre acaricia una perruca rossa, gairebé blanca, Alex intenta recordar quan s'ha adonat de la seva presència per primera vegada. Al metro. L'ha vist al final del vagó. Les seves mirades s'han creuat, i Alex ha tingut temps de veure el somriure que li adreçava, un somriure que volia ser simpàtic, atractiu. El que no li ha agradat d'aquella cara és que semblava que tingués una idea fixa a la mirada. Però, sobretot, que gairebé no tenia llavis. I, instintivament, això l'ha fet desconfiar, com si totes les persones que no tenen llavis amaguessin alguna cosa, algun secret inconfessable, alguna mala idea. I el front bombat. No ha tingut temps de mirar-li els ulls, és una llàstima. Segons Alex, els ulls no enganyen mai. Ella sempre jutja la gent així, per la mirada. Però és clar, allà, al metro, amb un home així, no ha volgut recrear-s'hi. Sense que es notés gaire, s'ha girat en direcció contrària, d'esquena a l'home, ha remenat dins la bossa i n'ha tret l'MP3. S'ha posat *Nobody's Child*, i de cop s'ha preguntat si ja l'havia vist en algun lloc, el dia abans o l'anterior, a sota de casa. En té una imatge confusa, no n'està segura. Hauria de girar-se i tornar-se'l a mirar per intentar definir aquest record, però no vol que l'home es pensi el que no és. El que és segur és que, després del metro, l'ha tornat a veure, mitja hora més tard, al Boulevard de Strasbourg, quan ha fet mitja volta. Havia canviat de pensament i volia tornar a veure aquella perruca morena, de mitja melena, amb metxes, i de cop ha fet mitja volta i l'ha vist, una mica més enllà, a la vorera, que s'aturava bruscament i feia veure que es mirava un aparador. Una botiga de roba de dona. Per molt que s'hagi esforçat a semblar interessat pel que hi havia exposat...

Alex deixa la perruca al seu lloc. Les mans li tremolen, sense cap motiu. Quina bestiesa. A l'home li ha agradat, l'ha seguit i ara vol provar sort, però no l'atacarà al mig del carrer. Alex sacseja el

cap, com si es volgués posar en ordre els pensaments, i quan torna a mirar al carrer, l'home ja ha desaparegut. S'inclina cap a la dreta i després cap a l'esquerra, però no, no hi ha ningú, ja no hi és. L'alleujament que sent resulta fins i tot exagerat. No para de repetir-se «quina bestiesa», però ara respira més tranquil·la. Quan surt de la botiga, no pot evitar aturar-se i tornar-ho a comprovar. Per un moment, el que li resulta inquietant ara és l'absència de l'home.

Alex mira l'hora i després mira el cel. Fa una bona temperatura, i encara queda gairebé una hora de claror. No té ganes de tornar a casa. S'hauria d'aturar a comprar alguna cosa per menjar. Intenta recordar què li queda a la nevera. En això de la compra, és molt descuidada. Totes les seves atencions es concentren en la feina, en el seu benestar (és una mica maniàtica) i, encara que no ho vulgui reconèixer, en la roba i les sabates. I les bosses. I les perruques. A ella li hauria agradat que això li passés també amb l'amor, però l'amor és un tema a part, el compartiment sinistrat de la seva existència. Primer va esperar que arribés, després ho va desitjar, i al final hi va renunciar. Ara ja no vol perdre temps amb aquesta qüestió, hi pensa el mínim possible. I intenta no convertir aquesta pena en sopars escombraries davant de la tele, intenta no engrèixar-se, no tornar-se lletja. Així i tot, encara que estigui soltera, poques vegades se sent sola. Té els seus projectes, que la mantenen ocupada, que li structuren el temps. Amb l'amor ja no hi ha res a fer, és així. I ara que es prepara per acabar sola, ja no li resulta tan difícil. Malgrat aquesta soledat, Alex intenta fer una vida normal, mira de donar-se gustos. Aquest pensament l'ajuda sovint, la idea de donar-se petits gustos, de tenir-hi dret ella també, igual que els altres. Per exemple, ha decidit que aquest vespre tornarà a sopar al Mont-Tonnerre, a la Rue de Vaugirard.

Ha arribat una mica aviat. És la segona vegada que ve. La primera va ser la setmana passada, i els cambriers, evidentment, es recorden

molt bé d'una pèl-roja guapa que va sopar sola. Aquest vespre ja la reben com si fos una clienta habitual. Els cambrers es claven cops de colze i intenten flirtejar, sense gaire èxit, amb aquella clienta tan atractiva. Alex somriu, els cambrers la troben encantadora. Demana la mateixa taula, d'esquena a la terrassa, de cara al menjador, i demana la mateixa mitja botella de vi d'Alsàcia ben fred. Alex sospira. Li agrada molt menjar, però ha de vigilar, ha d'estar alerta. El seu pes és un autèntic io-io. Així i tot, això del pes ho porta molt bé. Pot engreixar-se deu o quinze quilos, fins al punt de ser irreconeixible, i dos mesos després ja ha tornat al pes original. D'aquí a uns anys no hi podrà jugar, amb això.

Treu el llibre i demana una altra forquilla per poder aguantar obertes les pàgines mentre sopa. Igual que la setmana passada, davant seu, una mica a la dreta, hi ha el mateix home amb els cabells de color castany molt clar. Sopa amb els seus amics. De moment només són dos, però, pel que han dit, els altres no trigaran. L'home l'ha vist de seguida, quan ha entrat, però Alex fa veure que no s'adona que la mira amb insistència. La cosa anirà així durant tot el sopar. Fins i tot quan hagin arribat els altres amics, fins i tot quan s'hagin llançat a les eternes discussions sobre la feina, sobre nòvies, sobre dones, quan cada un d'ells expliqui alguna història que ha protagonitzat, l'home no deixarà de mirar-la. A Alex li agrada, aquesta situació, però no vol animar-lo obertament. L'home no està malament. Uns quaranta o quaranta-cinc anys. Devia haver estat guapo. Deu beure una mica massa, i això li dóna un aspecte tràgic. Però aquest aspecte la fa posar sentimental.

S'acaba el cafè. L'única concessió que li fa, hàbilment dosificada, és una mirada quan se'n va. Una simple mirada. Alex ho sap fer a la perfecció. És un moment molt furtiu, però Alex nota una emoció autènticament dolorosa quan l'home li dirigeix aquesta mirada de desig. Li fa remoure l'estómac, com una promesa de patiment. Alex no fa servir mai paraules, paraules de debò, quan es tracta de la seva vida, com aquest vespre. El seu cervell reté imatges fixes, com

si la pel·lícula de la seva existència s'hagués fet malbé i li resultés impossible remuntar el fil, tornar-se a explicar la història, trobar les paraules. La pròxima vegada, si es queda fins més tard, l'home potser l'esperarà a fora. Vés a saber. O de fet, sí. Alex sap molt bé com funciona això. La cosa sempre va més o menys de la mateixa manera. De les seves trobades amb homes no en surten mai històries gaire boniques. Això, almenys, és una part de la pel·lícula que ha vist i que recorda. Què hi farem.

Ja s'ha fet fosc del tot, però encara fa una bona temperatura. Acaba d'arribar un autobús. Alex accelera el pas, el conductor la veu pel retrovisor i l'espera. Alex s'afanya, però just al moment de pujar, no, canvia de pensament, s'estima més caminar una mica, ja n'agafarà un altre, i li fa que no amb el cap al conductor, que li respon amb un gest de decepció, com lamentant-se de la seva mala sort. L'home igualment obre la porta:

—Darrere meu no ve cap més autobús. Sóc l'últim, aquest vespre.

Alex somriu i li dóna les gràcies amb un gest. Tant és, caminarà. Agafarà la Rue Falguière i a continuació la Rue Labrouste.

Ja fa tres mesos que viu en aquest barri, a prop de la Porte de Vanves. Canvia sovint de pis. Abans vivia a la Porte de Clignancourt, i abans, a la Rue du Commerce. Hi ha gent que no suporta les mudances, però per a ella és una necessitat. Li encanta. Potser és una mica el mateix que li passa amb les perruques, que té la sensació de canviar de vida. És un *leitmotiv*. Algun dia canviarà de vida de debò. Uns metres més endavant, una furgoneta blanca enfila dues rodes damunt la vorera per aparcar. Per poder passar, Alex s'arramba a la paret. De cop nota una presència, un home. Abans que es pugui girar, rep un cop a l'esquena que li talla la respiració. Perd l'equilibri, cau endavant i amb el front pica molt fort contra la carrosseria, amb un soroll sord. Deixa anar tot el que té a les mans per intentar aferrar-se, però no troba res. L'home l'agafa pels cabells, però es queda amb la perruca a les mans. Deixa anar un reneç, que Alex no entén, i amb una mà li agafa un grapat de cabells de debò

mentre amb l'altra li clava un cop de puny a l'estómac que podria matar una vaca. Alex no té ni temps de cridar de dolor, es doblega per la meitat i vomita. L'home té molta força. La fa girar com si fos un full de paper. Li passa un braç per la cintura, l'aguanta amb força i li entafora una bola de roba a la boca, ben endins, fins al coll. És ell, l'home del metro, el del carrer, el de la botiga. És ell. Durant una fracció de segon, es miren als ulls. Alex intenta clavar-li cops amb els peus, però ara l'home li ha aferrat els braços amb molta força, com si fos una tenalla, la noia no pot fer res per oposar-s'hi, l'home l'estira cap avall, els genolls li cedeixen, cau al terra de la furgoneta. Aleshores l'home li clava un cop molt fort de peu als ronyons, i Alex surt disparada dins la furgoneta, es rasca la cara amb el terra. L'home puja darrere seu, la gira sense miraments, li clava un genoll al ventre i li estampa un cop de puny a la cara. Li ha donat molt fort... Li vol fer mal, la vol matar, això és el que li passa pel cap a Alex en el moment en què rep aquest cop de puny, el cap li pica contra terra i rebot, és un cop fortíssim a la part posterior del crani, a l'occípit, exacte, pensa Alex, és l'occípit. Més enllà d'aquesta paraula, l'únic que li passa pel cap és no vull morir, així no, ara no. S'ha arraulit, amb la boca plena de vòmit, en posició fetal, el cap li explota, nota que li estiren les mans cap endarrere amb violència, que les hi lliguen, i els turmells. No vull morir ara, pensa Alex. La porta de la furgoneta es tanca amb un cop, el motor accelera, amb una forta sacsejada, el vehicle baixa de la vorera, no vull morir ara.

Alex està mig estabornida, però és conscient del que li passa. Plora, s'ofega amb les seves pròpies llàgrimes. Per què jo? Per què jo?

No vull morir. Ara no.

2

Per telèfon, el comissari Le Guen no li ha donat alternativa:

–Se me'n fot, si estàs deprimat, Camille, m'has sentit? No tinc ningú més, ho entens, ningú més! T'envio un cotxe i te n'hi vas!

Ha deixat passar un moment i, perquè la cosa quedés clara, ha afegit:

–I no em toquis els ous!

I aleshores ha penjat. És el seu estil. Impulsiu. Normalment, Camille no li fa gaire cas. En general, sap negociar amb el comissari.

Però aquesta vegada es tracta d'un segrest.

I Camille no el vol, no para de repetir-ho. Hi ha dues o tres coses que no tornarà a fer, i encara menys un segrest. Després de la mort d'Irène, la seva dona.¹ Va caure al carrer, embarassada de més de vuit mesos. La van haver de dur a la clínica, i després la van segrestar. Ja no la va tornar a veure viva. I això va destrossar Camille. És impossible explicar el seu dolor. Fulminat. Es va passar dies sencers com paralytitzat, al·lucinat. Quan va començar a delirar, el van haver d'ingressar. I de la clínica va passar a una casa de repòs. Un miracle, que encara sigui viu. Ningú s'ho esperava. Durant els mesos que va passar allunyat de la brigada, tothom es preguntava si algun dia aixecaria el cap. I quan per fi va tornar, resultava molt estrany, perquè semblava que fos exactament el mateix que abans de la mort d'Irène, però més vell. I des d'aleshores, només accepta casos poc importants. S'encarrega de crims passionals, de baralles entre professionals, assassinats entre veïns... Casos en què els morts queden al darrere i no al davant. I res de segrestos. Camille vol morts ben morts, definitivament, morts sense apel·lació.

–La veritat –li va dir un dia Le Guen, que fa tot el que pot per Camille–, evitar els vius no és una perspectiva gaire apassionant. Per això, valdria més fer d'enterramorts.

–És que... –va respondre Camille–. Això és exactament el que som!

Fa vint anys que es coneixen, s'aprecien i no es tenen por. Le Guen és un Camille que ha renunciat a treballar sobre el terreny; Camille, un Le Guen que ha renunciat al poder. Bàsicament, el que

---

1. *Irène*, Pierre Lemaitre, Edicions Bromera (2014).

diferència els dos homes són dos graus i vuitanta quilos. I trenta centímetres. Dit així, sembla una diferència enorme, i és veritat que quan els veus junts resulta caricaturesc. Le Guen no és gaire alt, però Camille és molt baixet. Un metre quaranta-cinc, imagineu-vos-el, es mira el món des de sota, com un nen de tretze anys. Això ho deu a la seva mare, Maud Verhoeven, pintora. Les seves obres figuren al catàleg d'una desena de museus internacionals. Artista immensa i gran fumadora que vivia immersa en el fum de cigarret, un halo permanent. Resulta impossible imaginar-la sense aquell núvol blavós. I a això deu Camille les seves dues qualitats més remarcables. De l'artista, va heretar un do extraordinari pel dibuix; i de la fumadora recalcitrant, la hipertròfia fetal que l'ha convertit en un home de metre quaranta-cinc.

Gairebé mai ha conegut ningú que pogués mirar-se des de dalt. En canvi, al revés... Tenir aquesta alçada no és només un inconvenient. Quan tens vint anys, és una humiliació insuportable. Als trenta, una maledicció. Però des del principi veus clar que és el teu destí. Una d'aquelles coses que t'obliguen a buscar paraules grandiloqüents.

Gràcies a Irène, la mida de Camille s'havia convertit en la seva força. Irène l'havia fet créixer per dintre. Camille mai s'havia sentit tan... Busca. Sense Irène, li falten fins i tot les paraules.

En canvi, Le Guen cau dins la categoria de monumental. No se sap exactament quant pesa, no ho diu mai, alguns diuen que cent vint quilos, altres que cent trenta, i alguns fins i tot van més enllà, però això no té cap importància. Le Guen és enorme, paquidèrmic, amb galtes d'hàmmster. Però té una mirada clara, que desborda intel·ligència, i encara que ningú s'ho pugui explicar, encara que els homes no ho vulguin admetre, les dones hi estan més o menys totes d'acord: el comissari és un home molt seductor. Quines coses!

Camille ja ha sentit Le Guen cridar. I els esclats tempestuosos del comissari no l'impressionen. Fa tant de temps que es coneixen... Despenja tranquil·lament i marca el número.

–T’ho adverteixo, Jean, de moment agafo aquest cas del segrest, però així que torni Morel l’hi passes a ell, perquè... –Respira fondo i martelleja cada síl·laba amb una paciència que sembla una amenaça.– ... jo no el penso portar!

Camille Verhoeven no crida mai. Rarament. És un home que imposa la seva autoritat d’una manera natural. És baixet, calb, prim, però tothom sap que Camille és molt astut. Le Guen no li respon. Les males llengües diuen que, entre ells, és Camille qui porta els pantalons. A ells això no els fa cap gràcia. Camille penja.

–Merda!

Només li faltava això. Mira que n’hi ha pocs, de segrestos, això no és Mèxic, hauria pogut passar en un altre moment, mentre ell estigués treballant en un altre cas, o descansant, o en un altre lloc! Camille clava un cop de puny a la taula. A càmera lenta, perquè és un home mesurat. No li agraden les efusions, ni tan sols les dels altres.

El temps passa. Camille s’aixeca, agafa l’abric i el barret i baixa ràpidament les escales. És baixet, però té un caminar pesat. Abans que morís Irène, tenia un caminar més aviat lleuger, ella li deia sovint: «Camines com un ocell. Sempre tinc la sensació que te n’aniràs volant». Ja fa quatre anys que Irène és morta.

El cotxe s’atura davant seu. Camille hi puja.

–Com et dius?

–Alexandre, cap...

I es mossega la llengua. Aquí tothom sap que Camille no suporta la paraula *cap*. Troba que sona a hospital, a sèrie de televisió. Les frases incisives són molt pròpies d’ell. Camille és un home pacífic amb moments de brutalitat. A vegades es deixa endur. Abans ja tenia un caràcter fort, però amb l’edat i la viudetat, ara s’ha tornat una mica desconfiat, irritable. En el fons, és un home impacient. Irène li deia a vegades: «Amor meu, per què estàs tan enfadat?». I des del capdamunt, si es pot dir així, del seu metre quaranta-cinc, Camille responia, amb sarcasme: «Sí, tens raó! No hi ha cap motiu

per estar enfadat!». Colèric i mesurat, brutal i hàbil. Normalment, a la gent li costa veure-ho de seguida. Però la gent l'aprecia. També perquè no és un home gaire alegre. Camille no s'estima gaire.

Des del moment que va tornar a la feina, ja fa gairebé tres anys, Camille accepta tots els agents en pràctiques, una bicoca per als caps de servei que no volen aquesta nosa. En canvi, el que no vol Camille és tornar a formar un equip estable des del moment que el seu es va ensorrar.

Li fa una ullada a Alexandre. Té cara de dir-se d'una altra manera. Aquest nom no li escau. Tant se val. Alexandre el supera per quatre caps, cosa que no té cap mèrit, i ha engegat abans que Camille l'hi ordenés, cosa que almenys indica uns certs reflexos.

Alexandre corre com una fletxa. Li agrada conduir, i es nota. Sembla que al GPS li costi recuperar l'endarreriment amb què ha començat. Alexandre vol demostrar al comandant que sap conduir, la sirena udola, el cotxe travessa amb autoritat els carrers, les cruïlles, els bulevards. A Camille li pengen els peus a vint centímetres de terra, amb la mà dreta s'agafa al cinturó de seguretat. Triguen menys de quinze minuts a arribar al seu destí. Falten deu minuts per a les deu. Encara que no sigui gaire tard, París ja té un aspecte endormiscat, serè, no sembla una ciutat on puguin segrestar dones. «Una dona», ha dit el testimoni que ha trucat a la policia. Estava visiblement en estat de xoc. «Segrestada, davant dels meus nassos!» No s'ho podia creure. També s'ha de dir que no és una experiència gaire freqüent.

—Deixa'm aquí —diu Camille.

Camille surt, s'encasqueta bé el barret, el noi se'n va. Camille es troba al començament del carrer, a uns cinquanta metres de les primeres tanques. Acaba el recorregut a peu. Quan té temps, sempre intenta mirar-se els casos de lluny, és el seu mètode. La primera mirada és molt important, perquè és una mirada panoràmica. Després arriben els detalls, els fets, innumerables, i és impossible agafar perspectiva. Aquesta és la raó oficial que es dona per haver

baixat a un centenar de metres del lloc on l'esperen. L'altra raó, la de debò, és que no té gens de ganes de ser allà.

Mentre avança cap als cotxes de policia, que esquitxen les façanes amb els llums giratoris, intenta comprendre el que sent.

El cor li batega molt de pressa.

No es troba gens bé. Donaria deu anys de vida per trobar-se en un altre lloc.

Però per molt a poc a poc que s'hi acosti, al final hi arriba.

La cosa va anar més o menys així, fa quatre anys. Al carrer on vivia, que s'assembla una mica a aquest. Irène ja no hi és. Havia de tenir un nen al cap de pocs dies. Hauria hagut de ser a la maternitat. Camille s'hi va llançar de cap, va córrer, la va buscar, va fer de tot per trobar-la... Es va tornar boig, però va ser inútil... I després, la va trobar morta. El malson de la vida de Camille va començar amb un instant semblant a aquest. Per això el cor li va a tota pastilla i sent un xiulet a les orelles. El sentiment de culpa, que es pensava que se li havia adormit, se li ha tornat a despertar. I li provoca nàusees. Una veu li crida que fugi, una altra que afronti la situació. Sent el pit com si l'hi oprimissin amb unes tenalles. Camille té la sensació que caurà. Però en comptes de caure, desplaça una tanca per entrar al perímetre de seguretat. L'agent de guàrdia li fa un senyal amb la mà des de lluny. Encara que no tothom conegui el comandant Verhoeven, tothom el reconeix. Si amb una alçada així no fos una mena de llegenda... I a més, aquella història...

—Ah, és vostè?

—Et sap greu?

Louis de seguida s'atabala:

—No, no, no, no, de cap manera!

Camille somriu. Sempre li ha resultat molt fàcil fer-li perdre els papers. Louis Mariani va ser el seu segon durant molt de temps, i el coneix com si l'hagués parit.